

[Bindslev.]

betydeligt Omfang i interesserede Kredse, og det er ogsaa kommet frem for Offentligheden, at ihvorvel de, der har haft Sæde i Dommerkomiteen, har bevaret en klædelig Hemmelighedsfuldhed med Hensyn til, hvorledes der har været stemt, saa skal dog — ymtes der om — Stemmerne i Bedømmelseskomiteen i første Omgang være faldet saaledes, at ikke en eneste har stemt paa den Mand, som endte med at blive Professor. Man siger, at de 3 af Stemmerne er faldet paa Magister Georg Christensen, 3 paa Henning Kehler og 1 Stemme paa Emil Frederiksen.

Jeg er ikke i Stand til at bedømme Rigtigheden af dette; det er et Mosaikbillede, der er samlet sammen efter Udtalelser, man har hentet sig hist og hentet sig her, men jeg anser det for overordentlig beklageligt, at der skal være Utryghed og Usikkerhed om, hvorledes en saadan Kendelse er faldet, og om hvad der har været Motivet til den endelige Besættelse af Professoratet. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til Undervisningsministeren, at han, uden naturligvis at gaa Universitetets Selvstyre for nær, uden paa nogen Maade at anfægte den Aandsfrihedens Skanse, Universitetet skal være, dog har sin Opmærksomhed henvendt paa et Forhold som dette.

Jeg ved, at man særlig i de Partier, der støtter Regeringen, fra Tid til anden er gaaet stærkt ind for offentlig Votering i Højesteret; det er et Spørgsmaal, hvorom der med Rette kan være delte Meninger, og ihvorvel jeg hylder den Anskuelse, at det af mange Grunde vil være ønskeligt, at Højesterets Votering ikke er offentlig, erkender jeg, at der kan siges overmaade meget til Støtte for Tanken. Men hvis det kan siges for Retsvæsenets Vedkommende, kan det i endnu langt højere Grad siges for Videnskabens. Over Videnskabens Arbejde maa der være Lys, det er, om jeg saa maa sige, selve Symbolet paa Videnskaben, at den bringer Lys over Tingene, søger at trænge ind i Tingene, blotlægge Tingene, og ikke at tilsløre dem. Den søger f. Eks. i den Del af Videnskaben, som beskæftiger sig med Historie — og det gør bl. a. den litteraturhistoriske Videnskab —, at skaffe Aktstykker frem for Lyset, saa at man belyser Tingene, men den drager naturligvis ikke Omsorg for at skaffe Aktstykkerne til Side.

Man paastaar — men jeg afæsker her igen Ministeren et klart Svar —, at der ikke

eksisterer en Lap Papir, som klargør, hvorledes der er handlet og stemt i denne Professorkonkurrence, at man omhyggeligt har draget Omsorg for, at alle Aktstykker er skaffet til Side. Jeg vægrer mig paa Forhaand ved at tro dette, det vilde være lidet klædeligt for et Universitets Bedømmelsesudvalg, hvis noget saadant fandt Sted. Men jeg henstiller, at der for det Tilfældes Skyld, at noget i denne Retning skulde være foregaaet ved den afsluttede Professorkonkurrence, drages Omsorg for, at man dog i alt Fald i Fremtiden undgaar noget lignende. Thi noget saadant tjener unøgtelig ikke Universitetets filosofiske Fakultet til Ære.

Man ser her i dette Eksempel Universitetets Selvstyre i Karikatur. Der er ved en saadan Handlemaade — hvis det altsaa er rigtigt, hvad jeg gerne ønsker Oplysning om — begaaet Uret imod dem, der har indladt sig paa Konkurrencen, ofret Tid, Arbejde og dermed naturligvis ogsaa Penge paa at deltage i Professorkonkurrencen, og man har i Virkeligheden, hvis alt dette er rigtigt, ført Ministeriet og Offentligheden bag Lyset. I vore Nabolande Sverige og Norge vilde en saadan Fremgangsmaade være aldeles utænelig.

Jeg skal saa slutte med at sige, at denne Aandsfrihedens Skanse, som Universitetet er, og som vi maa ønske bevaret, selvfølgelig forudsætter et Aandsfrihedens Ansvar. Det er dette Ansvar, jeg ikke finder hævdet ved denne Professorkonkurrence, og det er dette Ansvar, jeg i alles Interesse, først og fremmest Aandsfrihedens, ønsker hævdet ved kommende Professorkonkurrencer.

Nørgaard: Først en Tak til den tidligere Minister for offentlige Arbejder for den Velvilje, Ministeriet har vist angaaende Vildsund-Broen, saa at denne Sag er kommet ind i et fast Leje. Der har været arbejdet paa denne Sag saa længe, og der er stillet saadanne økonomiske Midler til Raadighed, at Broen om kort Tid vil være en Kendsgerning.

Ogsaa en Tak til samme Minister for det Tilsagn, der er givet om Støtte af Vejmillionerne til Bygning af en Fiskerihavn ved Jegindø; selv om det økonomiske Grundlag for Bygningen af denne Havn endnu ikke er helt i Orden, vil jeg dog anse det for givet, at denne Havnebygning ved Velvilje fra baade Amt, Sogneraad og Ministerium inden længe vil kunne blive en Kendsgerning.

Men selv om Vildsund-Broen er af den allerstørste Betydning for Øen Mors, og selv om vi med Glæde ser, at denne Bro